

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudkyní Mgr. Gabrielou Vršanskou v právní věci žalobce: **M. H. V.**, nar. „X“, státní příslušnost Vietnam, zajištěného v Zařízení pro zajištění cizinců Drahonice, Drahonice u Lubence 41, 441 01 Podbořany, zastoupeného Mgr. Ing. Janem Procházkou, LL.M. eur., advokátem, se sídlem Nile House, Karolinská 654/2, 186 00 Praha 8 – Karlín, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR, Odbor azylové a migrační politiky**, pošt. schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26.12.2015, č. j. OAM-204/LE-LE05-PS-2015,

t a k t o :

I. Žaloba se z a m í t á .

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 26.12.2015, č. j. OAM-204/LE-LE05-PS-2015, jímž byl podle § 46a odst. 1 písm. c) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců v Drahonicích do 10.4.2016.

Žalobce žalovanému vytýká porušení § 46a odst. 1 zákona o azylu, ve spojení s ustanovením § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Žalobce napadá rozhodnutí žalovaného zejména v části, v níž žalovaný odůvodňuje rozhodnutí nebezpečím žalobce pro veřejný pořádek. Žalobce se nepovažuje za osobu nebezpečnou pro veřejný pořádek a považuje napadené rozhodnutí v tomto ohledu za nesprávné, neodůvodněné a nepřezkoumatelné, neboť žalovaný neuvedl v odůvodnění svého rozhodnutí žádné důvody, kterými se řídil při hodnocení podkladů rozhodnutí a výkladu právních předpisů. Žalovaný rovněž ve svém rozhodnutí nevysvětlil neurčitý pojem „nebezpečí pro veřejný pořádek“, v této souvislosti žalobce argumentoval usnesením rozšířeného senátu NSS ze dne 27. 2. 2014, č. j. 3 As 4/2010 – 151.

Dále žalobce namítal, že žalovaný v napadeném rozhodnutí neuvedl, ani žádné jiné konkrétní skutečnosti, kterými se při hodnocení existence ohrožení veřejného pořádku řídil, když toliko konstatoval, že by žadatel mohl svým chováním představovat nebezpečí pro veřejný pořádek v rámci České republiky a odkázal na skutkový stav doslova přepsaný z rozhodnutí o zajištění žalobce podle § 124 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců ze dne 21.12.2015. Žalovaný tak zatížil své rozhodnutí nepřezkoumatelností, když v tomto neuvedl, jakého jednání rozporného s veřejným pořádkem by se žalobcem po dobu trvání řízení o mezinárodní ochraně mohl dopouštět, resp. v jakém ohledu by mohl ohrozit veřejný pořádek. Dále žalobce namítal, že žalovaný nezjistil skutkový stav ve vztahu k existenci nebezpečí pro veřejný pořádek způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti.

Žalovaný ve svém písemném vyjádření k podané žalobě navrhl zamítnutí žaloby pro její nedůvodnost. Zrekapituloval žalobní námitky a uvedl, že z napadeného rozhodnutí je jasné seznatelné, z jakých podkladů vycházel, jakým způsobem je hodnotil a k jakým závěrům jej tyto úvahy vedly. Poukázal na to, že v rozhodnutí popsal zjištěný skutkový stav a též zdůvodnil, z jakých konkrétních a individualizovaných důvodů dospěl k názoru, že žalobce svým chováním a nerespektováním právního řádu představuje skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. Žalovaný rovněž zdůraznil, že žalobce vyjma obecných sdělení a právního rozboru, neuvedl žádné konkrétní skutečnosti vyvracející zjištění správního orgánu, jež byla důvodem jeho zajištění. Žalovaný zdůraznil, že podle § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu postačují důvodné obavy, že by cizinec mohl představovat nebezpečí pro veřejný pořádek, a tyto obavy byly v případě žalobce dány. Žalovaným zjištěné konkrétní skutečnosti ohledně dosavadního jednání žalobce (žalobce se na území České republiky zdržuje nelegálně dlouhodobě, maří výkon soudního rozhodnutí, kterým mu byl pro spáchání zvláště závažného zločinu uložen mj. trest vyhoštění), které představují skutečné, aktuální nebezpečí ohrožení zejména zájmu společnosti na respektování a výkonu pravomocných rozhodnutí a respektu k právnímu řádu, včetně pobytových právních předpisů, odůvodňují obavu, že žalobce bude dál platné právní předpisy porušovat (v tomto smyslu se ostatně výslovně vyjádřil). Žalovaný dále uvedl, že žalobcem podaná žádost o mezinárodní ochranu je podána účelově, neboť o mezinárodní ochranu požádal až po více než roce svého nelegálního pobytu, po svém zajištění policií za účelem správního vyhoštění a umístění do zařízení pro zajištění cizinců. Žalovaný má za prokázané, že propuštění žalobce a vedení správního řízení ve věci mezinárodní ochrany bez omezení jeho svobody by mohlo ohrozit veřejný pořádek, neboť u žalobce lze důvodně předpokládat pokračování v nerespektování právního řádu České republiky. Z vlastního vyjádření žalobce vyplývá, že tento nemá na území České republiky žádnou adresu pobytu a nedisponuje prostředky k pokrytí nákladů spojených s jeho pobytem. Rozhodnutí je pak odůvodněné v dostatečné míře i co do délky zajištění v zařízení pro zajištění cizinců. Žalovaný proto považuje své rozhodnutí za správné a v souladu s doporučením UNHCR o zajištění, Úmluvou o ochraně lidských práv a základních svobod i judikaturou správních soudů. Žalovaný odkázal zejména na rozhodnutí Soudního dvora EU ze dne 30.5.2013 (C-534/11 Mehmet Arslan) a rozhodnutí Krajského soudu v Praze sp. zn. 44 A 28/2013. Žalovaný závěrem zdůraznil, že jím použitý výklad pojmu „veřejný pořádek“ je konformní s čl. 27 odst. 2 Směrnice Evropského parlamentu a Rady 204/38/ES a usnesením Nejvyššího správního soudu sp. zn. 3 As 4/2010, resp. rozhodnutím Krajského soudu v Praze ze dne 26.5.2015, sp. zn. 44 A 36/2015.

O žalobě soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“), a podle § 46a odst. 6 zákona o azylu bez jednání, neboť žalobce

i žalovaný s tímto postupem souhlasil a žalobce nenavrlh ve lhůtě 5 dnů od podání žaloby konání soudního jednání k projednání věci.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle prvního dílu hlavy druhé s.ř.s. která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. Z ní vyplývá, že soud přezkouvává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v zákonem stanovené lhůtě. Povinností žalobce je tedy tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení odůvodnit. Bez návrhu žalobce pak musí soud podle § 76 odst. 2 s.ř.s. přihlédnout pouze k takovým vadám napadeného rozhodnutí ke kterým je povinen přihlédnout bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost, avšak takové nedostatky nebyly v projednávané věci zjištěny.

Ze správního spisu soud zjistil následující podstatné skutečnosti. Žalobce na území České republiky pobýval opakovaně legálně za účelem zaměstnání od roku 2008, naposledy na základě povolení k pobytu s platností od 3.5.2007 do 14.7.2013. Rozsudkem Obvodního soudu v Praze 10 ze dne 2.6.2014, sp. zn. 3T 39/2014, byl žalobce odsouzen pro trestný čin nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy dle § 283 odst. 1 a odst. 2 písm. c) zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, k trestu odnětí svobody v trvání 3 let s podmíněným odkladem na zkušební dobu v trvání 5 let a k trestu vyhoštění na dobu 5 let. Rozsudek nabyl právní moci dne 22.10.2014. Přes soudní výzvu k vycestování, žalobce Českou republiku neopustil a od 22.10.2014 pobýval na jejím území neoprávněně. Žalobce je od 22.10.2014 veden v evidenci nežádoucích osob s platností záznamu do 22.10.2019 a je veden také v Schengenském informačním systému. Rozhodnutím Policie ČR, Krajského ředitelství policie Jihočeského kraje, Odboru cizinecké policie ze dne 21.12.2015, č.j. KRPC-178626-21/ČJ-2015-020023 bylo žalobci uloženo správní vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 a písm. c) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, na dobu 4 let, neboť od 22.10.2014 pobýval na území České republiky bez platného víza, v rozporu s uloženým trestem vyhoštění, kterýmžto jednáním úmyslně mařil výkon úředního rozhodnutí. Žalobce byl rozhodnutím Policie ČR, Krajského ředitelství policie Jihočeského kraje, Odboru cizinecké policie ze dne 21.12.2015, č.j. KRPC-178626-24/ČJ-2015-020023, zajištěn za účelem správního vyhoštění podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, a umístěn do zařízení pro zajištění cizinců za účelem realizace správního vyhoštění. Dne 23.12.2015 podal žalobce v zařízení pro zajištění cizinců žádost o mezinárodní ochranu a dne 26.12.2015, vydal žalovaný rozhodnutí č. j. OAM-204/LE-LE05-PS-2015, podle něhož je žalobce podle § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců do 10.4.2016, neboť se lze v jeho případě důvodně domnívat, že by mohl v případě propuštění ze zařízení pro zajištění představovat nebezpečí pro veřejný pořádek. Žalobce dne 4.1.2016 při pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany výslovně uvedl, že je zdravý, Vietnam, kde žije jeho manželka a čtyři děti, opustil naposledy v roce 2013 z finančních důvodů. Jako důvod žádosti o mezinárodní ochranu žalobce uvedl, že v této spatřuje jedinou možnost legalizace svého pobytu v České republice, když mu byl uložen trest vyhoštění, a on vycestovat nechce, neboť v návratu do Vietnamu mu brání skutečnost, že je tam zadlužen a v případě jeho návratu by jeho rodina neměla dostatek finančních prostředků na vysokoškolské studium jeho nejstarší dcery.

Podle § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu může ministerstvo v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo

v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže je důvodné se domnívat, že by mohl představovat nebezpečí pro bezpečnost státu nebo veřejný pořádek.

Podle § 47 odst. 1) zákona o azylu se zvláštním opatřením rozumí rozhodnutím ministerstva uložená povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany

- a) zdržovat se v pobytovém středisku určeném ministerstvem, nebo
- b) osobně se hlásit ministerstvu v době ministerstvem stanovené.

Soud se nejprve zabýval otázkou, zda je žalobou napadené rozhodnutí přezkoumatelné, neboť k meritornímu přezkumu může soud přistoupit pouze v případě rozhodnutí, které je mimo jiné srozumitelné a opřené o dostatek důvodů. Základním předpokladem poskytnutí efektivní soudní ochrany právům účastníků řízení je právě existence řádného odůvodnění všech částí výroku správního rozhodnutí. Pouze za těchto podmínek mohou účastníci řízení formulovat své výhrady (tzv. žalobní body) proti správnímu rozhodnutí. Neobsahuje-li odůvodnění rozhodnutí uvedené náležitosti, je tím účastníkům řízení znemožněno, aby formulovali konkrétní meritorní žalobní námitky. V takovém případě jim je soudní ochrana poskytnuta nikoliv pro nezákonnost rozhodnutí, pokud jde o věcné řešení předmětu správního řízení, ale pro jeho nepřezkoumatelnost.

Žalovaný opřel svůj závěr o obavě z ohrožení veřejného pořádku ze strany žalobce o to, že žalobce v České republice pobýval neoprávněně již od 22.10.2014, maří výkon soudního rozhodnutí, kterým mu byl uložen mj. trest vyhoštění za spáchání zvlášť závažného zločinu. Žalobce si přitom byl vědom, že na území České republiky pobýval neoprávněně (bez víza či jiného pobytového oprávnění), a že neopuštěním území České republiky opětovně porušuje její zákony, nadto jednoznačně vyjádřil svůj úmysl v takovémto jednání pokračovat. Žalobce přitom v České republice nemá žádnou adresu pobytu a dle svého vyjádření nedisponuje prostředky k pokrytí nákladů spojených s jeho pobytem. Soud konstatuje, že důvody, pro něž přistoupil žalovaný k omezení osobní svobody žalobce, byly řádně vyjádřeny v žalobou napadeném rozhodnutí, které lze označit za plně přezkoumatelné. Námitky žalobce o nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí tak soud vyhodnotil jako nedůvodné.

Soud se dále zabýval tím, zda žalovaným uvedené jednání žalobce zakládá důvodnou obavu z ohrožení veřejného pořádku žalobcem tak, že je nutno, aby setrval v zařízení pro zajištění cizince po celou dobu řízení o mezinárodní ochraně.

Z dosavadní judikatury vyplývá, že nebezpečí pro veřejný pořádek podle § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu je nutno posuzovat obdobně jako podobně formulovaný důvod uvedený v § 119 odst. 2 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., zákona o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), pro vyhoštění cizince, tedy tak, že tímto důvodem může být jen jednání, které bude představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti (srov. rozsudek NSS ze dne 17.9.2013, č.j. 5 Azs 13/2013-30, www.nssoud.cz).

Samotná okolnost, že se žalobce nachází na území ČR, aniž by k tomu byl oprávněn, dle názoru soudu není bez dalšího dostatečně intenzivním narušením veřejného pořádku pro účely § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu. Pobyt cizince na území ČR i poté, co se stalo rozhodnutí o vyhoštění vykonatelným, však již zpravidla zakládá důvod pro uložení povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců, neboť zákonodárce vyjádřil významnou společenskou škodlivost tohoto jednání i zakotvením skutkové podstaty trestného činu maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 1 písm. b) trestního zákoníku (srov.

rozsudky KS v Praze ze dne 26.1.2015, sp. zn. A 2/2015; ze dne 7.8.2014, sp. zn. 44 A 40/2014; ze dne 26.2.2015, sp. zn. 44 A 13/2015, potvrzený rozsudkem NSS ze dne 27.4.2015, sp. zn. 4 Azs 57/2015, www.nssoud.cz).

Soud konstatuje, že jedním ze zájmů společnosti je respektování právního řádu. Právě respekt adresátů právních norem k závazným pravidlům právního řádu se projevuje v zachování veřejného pořádku. Porušováním právních norem tedy dochází i k narušení veřejného pořádku. Při hodnocení toho, zda je zde dána do budoucna skutečná, aktuální a dostatečná obava z narušování veřejného pořádku soud vychází z předchozího jednání cizince. Žalobce nejenže opakovaně, dlouhou dobu zcela záměrně ignoroval předpisy regulující pobytu cizinců na území České republiky, neboť pobýval na jejím území nelegálně, nerespektoval rozhodnutí soudu o vyhoštění, ale porušoval i normy trestního práva, a to páchaním trestné činnosti zvláště závažného charakteru, jakou nepochybně je nedovolená výroba a jiné nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy ve značném rozsahu (srov. § 283 odst. 1, odst. 2 písm. c) zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník). Žalobce se dopouštěl i jednání naplňujícího znaky skutkové podstaty trestného činu maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání dle § 337 odst. 1 písm. b) zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, přičemž je podstatné, že si jednoznačně byl svého nelegálního pobytu vědom. Toto v souhrnu popsané jednání žalobce jednoznačně představuje dlouhodobě projevovanou neúctu k právnímu řádu České republiky a ohrožení veřejného pořádku a zakládá důvodnou pochybnost o tom, že se žalobce dále protiprávního jednání dopouštět nebude. Sám žalobce tvrdí, že na území České republiky jednoznačně potřebuje zůstat, ačkoliv je mu známo, že zde pobývá protizákonně. O účelovosti jím podané žádosti o mezinárodní ochranu soud nemá pochyb, neboť toto vyplývá z vlastního vyjádření žalobce, který ji podal poté, co byl zajištěn a neuvádí v ní žádné důvody, které by se mohly blížit důvodům pro poskytnutí mezinárodní ochrany. Sám žalobce uvádí, že se ve své domovské zemi ničeho neobává, vyjma finančních problémů, když se před svým odjezdem z Vietnamu hodně zadlužil, relevantní azylové důvody tak ani netvrdí. Za této situace je setrvání žalobce v zařízení pro zajištění cizinců jediným účinným prostředkem, jak žalobci v protiprávním jednání do budoucna zabránit. S ohledem na shora uvedené lze uložení povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců považovat za nezbytné, správné a neodporující právním předpisům ani Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod. Žalobou napadené rozhodnutí soud nevyhodnotil jako nepřiměřeně zasahující do žalobcova soukromého a rodinného života.

K námitce nevyložení pojmu „veřejného pořádku“ žalovaným a argumentaci žalobce usnesením rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26.7.2011, č.j. 3 As 4/2010 – 151, publikovaným pod č. 2420/2011 Sb. NSS, dostupným na www.nssoud.cz, soud uvádí, že uvedené usnesení se týkalo cizince, jemuž bylo uloženo správní vyhoštění podle § 119 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, tj. jako rodinnému příslušníku občana ČR, respektive občana EU. Nejvyšší správní soud zde vyslovil, že obecně u cizinců z tzv. třetích zemí postačí existence důvodného nebezpečí, že by cizinec mohl při pobytu na území závažným způsobem narušit veřejný pořádek, zatímco u občana EU či jeho rodinného příslušníka je uložení správního vyhoštění podmíněno tím, že veřejný pořádek závažným způsobem již aktuálně narušuje. Ustanovení § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu tedy vyžaduje, aby z jednání či chování žadatele o udělení mezinárodní ochrany bylo důvodné se domnívat, že by mohl představovat nebezpečí pro veřejný pořádek. Tato podmínka byla v případě žalobce naplněna; jeho výše popsané jednání bylo důvodně podřazeno pod pojem nebezpečí pro veřejný pořádek, neboť žalobce již v minulosti porušoval právní řád České

republiky, a je nebezpečí, že tak bude činit i nadále s cílem, i přes uložený trest vyhoštění a správní vyhoštění, nelegálně pobývat na území ČR.

Soud je na základě shora uvedených skutkových okolností a zjištění, jež žalobce ostatně v žalobě ani nezpochybňuje, přesvědčen, že na základě těchto konkrétních skutečností byl dán dostatek důvodů pro zajištění žalobce v zařízení pro zajištění cizinců ve smyslu § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu. Chování žalobce je totiž ve svém souhrnu natolik intenzivním porušením veřejného pořádku, že předejít jeho pokračování nelze bez omezení osobní svobody žalobce, neboť z jeho dosavadních postojů se jeví jako velmi pravděpodobné, že by v protiprávním jednání i nadále pokračoval, když svým dosavadním chováním nedává žádnou záruku respektu k právnímu řádu ČR (veřejnému pořádku), což je zásadní argument svědčící o důvodnosti jeho zajištění v zařízení pro zajištění cizinců. Žalovaný vycházel při svých úvahách z informací o žalobci, soustředěných v rámci řízení vedeného Policií ČR o zajištění žalobce, které si opatřil v souladu s § 87 odst. 1 zákona o azylu. Převzetí informací z předchozího řízení o zajištění žalobce přitom nelze kvalifikovat jako porušení zákona, které by mělo za následek nedostatečné zjištění skutkového stavu věci. Závěry o možném ohrožení veřejného pořádku tak byly učiněny ve vztahu k individuálním okolnostem případu a soud je hodnotí jako zcela postačující. Povaha a intenzita v rozhodnutí popsaného chování žalobce zejména v jeho souhrnu představuje dostatečně skutečné, aktuální a závažné ohrožení zájmu společnosti na dodržování právního řádu, včetně zákona o pobytu cizinců, kdy současně nelze jinak než dovodit, že účel zajištění nemůže být nahrazen zvláštním opatřením ve smyslu § 47 odst. 1 zákona o azylu spočívajícím v uložení povinnosti žalobci zdržovat se v pobytovém středisku určeném ministerstvem ani povinností osobně se hlásit ministerstvu v době ministerstvem stanovené.

Soud proto uzavírá, že žalobní tvrzení o pochybení žalovaného neshledal důvodnými, neboť žalovaný vycházel z objektivně zjištěných skutečností, skutkový stav lze mít za dostatečně zjištěný a odpovídající okolnostem daného případu ve smyslu ust. § 2 odst. 4 a § 3 správního řádu s tím, že rozhodnutí je taktéž přesvědčivě odůvodněno dle požadavků ust. § 68 odst. 3 správního řádu. Vydáním napadeného rozhodnutí tedy nedošlo k porušení žádného ustanovení správního řádu ani zákona o azylu, a proto soud žalobu podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. ve výroku rozsudku ad I. zamítl.

Současně podle ust. § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve výroku rozsudku ad II. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti podle obsahu správního spisu nevznikly a navíc je ani nepožadoval.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ústí nad Labem dne 5. února 2016

Mgr. Gabriela Vršanská v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová